

Smakeloos eten

Als je uit een gezin met veertien kinderen komt, dan weet je wat een groothuishouding is. Ik kan me niet herinneren dat we thuis ooit vies eten hebben voorgeschoteld gekregen. Natuurlijk vond ik spruitjes en griesmeelpap geen culinair hoogtepunt, maar toch.

In militaire dienst nuttigen de miliciens nog immer enorme hoeveelheden gevulde koeken, knakworsten en vooral repen.

In de Rotterdamse bajes is het niet anders, de hoofdmaaltijd verdwijnt direct naar een verbrandingsbedrijf, het aldaar aanwezige Sparwinkeltje doet gouden zaken. Zelfs in deze tijd vliegen botterletters van respectabele leeftijd weg, als broodjes van Kootje. Want ook de penose heeft smaak.

Ga eens in een ziekenhuis kijken, en al in de hal valt het aantal lopende patiënten op, dat zich verdringt voor de kiosk. Dit is geen leeshonger, maar pure honger. Geen bedrag is te gek om punt, appelbol of bonbon te pakken te krijgen. Het eerste wat een prilopende patiënt doet is de lift pakken naar de hal om te fourageren.

En in het bejaardentehuis is het tegenwoordig niet anders. In een nis van het gebouw bevindt zich de nering van de vrouw van de uitbater en elke ochtend, middag en avond begeeft onze oude medemens zich naar deze toko om koekjes en andere versnaperingen aan te schaffen.

Een socioloog deelde mij onlangs mede dat dit kwam door de consumptiedrift. Een van de laatste van de driften die in onze samenleving nog legaal is. Daar moet men niets van geloven. Het komt omdat het eten smakeloos is in onze gesubsidieerde staats-, stads- en provincietehuizen. En dat komt weer omdat de kok zich in verbinding dient te stellen met het adjuncthoofd van de huishoudelijke dienst, die op haar beurt de hulpdiëtiste raadpleegt of het mogelijk is een gebakken ei met champignons voor te zetten of niet. De arme koker kent geen creativiteit meer. En alleen als de luitenant-kolonel, de hoofdciplier of de penningmeester van het stichtingsbestuur meeëet, dan is er een garnaslaatie, koninginnesoep of een varkenshaasje. De man kan het wel, maar hij mag het niet meer.

Neen, neem dan de commerciële groothuishouding of ze nou in Japanse, Amerikaanse of Hollandse handen is: de lunch een genot, het diner een feest en zelfs het ontbijt: internationaal hoogstaand.

Kortom déreguleer de maaltijdvoorzieningen, spijker de winkeltjes dicht, sluit een contract af met Hilton. Het is zeker dat het goedkoper is, nog zekerder is het dat de levensvreugde van de soldaat, de gevangene en van de oude en de zieke mens belangrijk zal toenemen.